

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **M. D.**, bytem P. 606, V. p. P., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. KUOK 32808/2016, **ve věci opožděného odvolání**,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. KUOK 32808/2016, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2015, č. j. SMOL/032667/2015/OARMV/DPD/Reg jako opožděné. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 8. 5. 2014 v době kolem 21:45 hodin v obci Velká Bystřice, po ulicích ČSA Týnecká, ve směru jízdy na obec Svěsedlice, řídil motorové vozidlo zn. BMW, r. z. X, kdy tomuto vozidlu nesvítilo pravé přední potkávací světlo ani obrysové přední světlo, dále během jízdy na ulici Týnecká neužil při odbočení vlevo znamení o změně směru jízdy, načež byl zastaven hlídkou Policie ČR. Na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Tímto jednáním žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), ustanovení § 6 odst. 8 písm. a), b) a ustanovení § 30 odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo mu uložena pokuta ve výši 2 300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítá, že v dané věci je spor mezi ním a žalovaným o to, kterého dne bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno, a jaký byl poslední den odvolací lhůty. Žalovaný zastává názor, že žalobci bylo rozhodnutí doručeno tzv. fikcí, tj. desátým dnem uložení při doručování na adresu trvalého pobytu zástupce, dne 23. 2. 2015. Žalobce však tvrdí, že rozhodnutí mu doručeno nebylo, a proto mu počala plynout toliko subjektivní třicetidenní lhůta pro podání odvolání ode dne, kdy se dozvěděl o řešení otázky, která byla předmětem řízení, tj. ode dne 28. 1. 2016, a proto jím podané odvolání dne 29. 1. 2016 bylo včasné.

Žalobce jako důvod, pro který nemohlo být na prvostupňové rozhodnutí pohlíženo jako na doručené fikcí dne 23. 2. 2015, uvádí, že zástupce žalobce požádal správní orgán o doručování písemností na elektronickou adresu v souladu s ustanovením § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně rozhodnutí na elektronickou adresu nevypravil, nebyl následný pokus o doručení na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, na které se tento nezdržuje, a kde se s písemností fakticky neseznámil, schopný vyvolat právní účinky.

Žalobce uvádí, že Nejvyšší správní soud judikoval, že existují výjimky, kdy správní orgán není povinen na požadovanou elektronickou adresu písemnosti vypravovat, jako např. pokud správní orgán nemůže z objektivních důvodů technické povahy, které nejsou nahodilého charakteru, písemnost vypravit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26), avšak v tomto případě žalovaný netvrdil, že by taková situace nastala, a proto nemá ani žalobce důvod v žalobě prokazovat (či tvrdit) opak. Navíc, dle žalobce, i v případě, že by správní orgán dospěl k závěru, že je oprávněn požadavek na doručování na elektronickou adresu ignorovat, byl by dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, povinen žalobce o svém postupu vyzoomět. Taková situace ovšem nenastala, správnímu orgánu I. stupně tedy povinnost doručovat písemnosti na e-mail nezanikla, a proto pokud napadené rozhodnutí nedoručil na e-mail, nelze na něj pohlížet jako na doručené uplynutím 10. dne úložní lhůty při doručování na adresu trvalého pobytu. Odvolání podané žalobcem je tak včasné.

Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož v rozhodnutí žalovaného zcela absentuje jakákoli úvaha stran požadavku o doručování písemností na e-mail. Je zřejmé, že měl-li by žalovaný za to, že správní

orgán I. stupně byl požádán o doručování na e-mail, ale neměl povinnost na něj doručovat z existence některého z výjimečných důvodů, takovou situaci by v rozhodnutí odůvodnil. K tomu však nedošlo a je tedy zřejmé, že žalovaný pouze opominul požadavek žalobce o doručování písemností na e-mail.

Žalovaný je toho názoru, že žaloba je nedůvodná a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí a na závěrech v něm vyslovených nadále setrvává. Zpochybňování doručování písemností na různé e-mailové adresy je již známou procesní strategií obecných zmocněnců, konkrétně těch, kteří vystupují v nyní projednávané věci, a takový postup nelze dávat k tíži žalovaného.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 8. 5. 2014 byl spáchán výše uvedený přestupek. Dne 4. 7. 2014 bylo vydáno správním orgánem I. stupně oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu řízení, které bylo stanoveno na den 29. 7. 2014. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 28. 7. 2014 doručeno sdělení zmocněnce žalobce, které obsahovalo omluvu z ústního jednání a prosbu o zasílání veškerých písemností na e-mailovou adresu ... Zároveň ke sdělení byla přiložena plná moc udělená zmocněnci K. S. dne 14. 7. 2014, jejíž obsahem je prosba o doručování veškerých písemností na e-mail ... Dne 29. 7. 2014 byl projednán přestupek v nepřítomnosti žalobce.

Ohledně přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o porušení odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla“), spáchaného v souvislosti s porušením § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, kdy žalobce neměl u sebe a na požádání Policie ČR nepředložil zelenou kartu, správní orgán I. stupně vydal dne 14. 8. 2014 usnesení, kterým podezření z předmětného přestupku postoupil Městskému úřadu Bruntál s odůvodněním, že dle § 16b odst. 5 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla není správní orgán I. stupně v této věci místně příslušný, neboť žalobce má pobyt ve správní obvodu Městského úřadu Bruntál.

Správní orgán I. stupně vydal dne 2. 10. 2014 rozhodnutí č. j. SMOL/206566/2014/OARMV/DPD/Reg, kterým rozhodl, že žalobce spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dne 2. 10. 2014 vypravil písemnost na e-mailovou adresu ..., doručení nebylo potvrzeno, následně tak zaslal rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce fikcí dne 16. 10. 2014. Žalobce se dne 23. 10. 2014 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal s tím, že se o vydání rozhodnutí dozvěděl z telefonického rozhovoru. Správní orgán I. stupně vyzval zmocněnce žalobce k doplnění odvolání, tuto výzvu mu opět zaslal na e-mailovou adresu ... a následně na adresu jeho trvalého pobytu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č. j. KUOK 112393/2014 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, jelikož zjistil, že se správní orgán I. stupně v průběhu řízení dopustil procesního pochybení, když o vydaném usnesení o postoupení ze dne 14. 8. 2014, č. j. SMOL/173074/2014/OARMV/DPD/KO, nebyl spraven žalobce,

resp. jeho zmocněnec, který měl právo se k této skutečnosti vyjádřit a správní orgán navíc tuto informaci nepodchytil ve vydaném rozhodnutí ve věci. V rozhodnutí žalovaný mj. uvedl, že z předcházejících správních řízení je zmocněnci známo, což si žalovaný i v tomto případě ověřil telefonicky, že správnímu orgánu I. stupně spisová služba neumožňuje zasílat písemnosti na e-mailovou adresu s diakritickými znaménky, zmocněnec změnu e-mailových adres praktikuje ve všech správních řízeních, kde jako zmocněnec K. S. zastupuje obviněné. A dále uzavřel, že *vzhledem k tomu, že spisová služba neumožňuje odvolacímu správnímu orgánu doručovat písemnosti na e-mailovou adresu s diakritickými znaménky a navíc zmocněnec nepotvrzuje doručené e-maily na požadované e-mailové adrese, bude odvolací správní orgán doručovat toto rozhodnutí jen do místa trvalého bydliště zmocněnce.*

Dne 11. 2. 2015 proběhlo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a dne 12. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. SMOL/032667/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým rozhodl, že žalobce spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že je mu známo, že zmocněnec žalobce požádal nejprve v rámci plné moci o doručování na e-mailovou adresu ..., následně ve vyjádření k předmětnému řízení o doručování na e-mailovou adresu ... S ohledem na skutečnost, že diakritická znaménka jsou v případě e-mailových adres nepoužitelná, na takto zadanou adresu nelze poštu odeslat a spisová služba správnímu orgánu toto odeslání nepovolí, pokračoval správní orgán v zasílání zásilek na původně sdělenou e-mailovou adresu a současně k odeslání pošty prostřednictvím držitele poštovní licence na doručovací adresu zmocněnce žalobce, jak ji má určenou v registru obyvatel. Správní orgán I. stupně zaujal stejné stanovisko jako žalovaný a z důvodu nereagování žalobce na e-mailovou korespondenci přistoupil k zasílání další korespondence i tohoto rozhodnutí pouze na adresu pro doručování stanovenou zmocněncem prostřednictvím poštovního doručovatele.

Žalobce podal prostřednictvím jiné osoby dne 29. 1. 2016 odvolání, které bylo vyhodnoceno jako podání osobou neoprávněnou, což žalobce následně napravil doložením příslušné plné moci pro zmocněnce M. J.

Žalovaný dne 4. 4. 2016 rozhodnutím č. j. KUOK 32808/2016 odvolání zamítl jako opožděné. V rozhodnutí uvedl, že lhůta pro podání odvolání uplynula dne 10. 3. 2015 a neobstojí argumentace žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo žalobci ani jeho zmocněnci doručeno a odvolání je tak podáváno do neoznámeného rozhodnutí. Dle žalovaného bylo rozhodnutí prokazatelně doručeno žalobci prostřednictvím jeho prvně zvoleného zmocněnce K. S., a to fikcí dne 23. 2. 2015, následující den byla zásilka vložena do schránky.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud se předně zabýval žalobcovou námitkou, že mu rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vůbec doručeno.

Jako prioritní způsob doručování písemností stanoví § 19 odst. 1 správního řádu doručování prostřednictvím datové schránky. Mezi účastníky není sporu o tom, že zmocněnec žalobce v době probíhajícího řízení před správními orgány zřízenou datovou schránku neměl, ty proto neměly povinnost doručovat rozhodnutí tímto způsobem.

Dále § 20 odst. 1 správního řádu stanoví posloupnost při doručování písemností fyzickým osobám tak, že *„Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání,”*

Podle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Podle citovaných ustanovení se tedy fyzické osobě písemnost doručuje, v případě, že nemá zřízenou datovou schránku, na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu, a poté na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. V § 23 odst. 1 správního řádu pak zákon stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Mezi účastníky není sporu o tom, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně o doručování na e-mailovou adresu, která tedy by tedy mohla být adresou dle § 19 odst. 3 správního řádu.

Je ovšem nutné zdůraznit, že podání žalobce ze dne 28. 7. 2014, jímž o doručování na e-mailovou adresu požádal, obsahovalo omluvu z ústního jednání, ve které byla v textu uvedena žádost o zasílání na e-mailovou adresu ..., a dále byla obsahem podání plná moc s datem 14. 7. 2014, kde byla uvedena žádost o zasílání na odlišnou e-mailovou adresu, a to ... S ohledem na skutečnost, že správním orgánům i soudům jsou již dlouhodobě známi jak oba zmocněnci, kteří vystupovali ve správním řízení, tak následně i advokát žalobce, kteří vystupují s obdobnou procesní strategií opakovaně, krajský soud má za to, že jediným důvodem odlišnosti e-mailových adres byla snaha o vytvoření procesně nepřehledné situace a prostoru pro následné uplatňování námitek procesních pochybení s konečným cílem protáhnout řízení do uplynutí lhůty pro projednání přestupku. Takové jednání nepožívá soudní ochrany (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 – 50 nebo ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 – 43).

Správní orgán I. stupně se nicméně pokoušel dodržet ustanovení správního řádu o doručování, proto se krajský soud k jeho postupu dále vyjádří.

Jak uvedeno výše, v pořadí druhou e-mailovou adresou zmocněnce žalobce, na niž požadoval doručovat, byla adresa ..., tedy adresa s diakritikou. K povinnosti správních orgánů doručovat na tuto adresu krajský soud uvádí, že dle již konstantní judikatury v případech, kdy z objektivních a přetrvávajících, tj. nikoli nahodilých či dočasných technických důvodů není takový způsob doručování, s ohledem na technické vybavení správního orgánu, možný, je zásada povinnosti doručovat dle § 19 odst. 3 správního řádu prolomena.

Za stěžejní rozhodnutí týkající se uvedené problematiky považuje krajský soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, který byl publikován pod č. 3284/2015 Sb., tj. jedná se o rozhodnutí, s nímž vyslovilo souhlas plénium Nejvyššího správního soudu. Zmíněným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele, zastoupeného týměž advokátem jako ve věci nyní projednávané, který se rovněž dovolával povinnosti správních orgánů doručovat jeho obecnému zmocněnci v přestupkovém řízení na e-mailovou adresu s diakritikou, a to s následující argumentací: *„Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.*

Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky.“

Nejvyšší správní soud tedy jednoznačně vysvětlil, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, pokud zmocněnec účastníka požaduje doručování způsobem, který je pro správní orgán nemožný, tj. technicky neproveditelný. V rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46 naopak Nejvyšší správní soud zdůraznil zodpovědnost účastníka řízení za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a zvýšené riziko, které na sebe bere účastník, jenž požádal o doručování na e-mailovou adresu na doméně využívající systému IDN, v podobě nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN.

Skutečnost, že žalovaný i správní orgán I. stupně byl jedním z mnoha správních orgánů, které v roce 2014 a zač. r. 2015 nebyly schopny odesílat elektronickou poštu na e-mailové adresy obsahující diakritiku, považuje soud za vlastní úřední notorietu, neboť tato skutečnost byla prokázána v řízeních vedených zdejší soudem pod sp. zn. 60 A 11/2014 a 60 A 1/2015, a to sdělením odboru informačních technologií žalovaného, a tyto závěry se odrazily i v dalších rozhodnutích zdejšího soudu ve věcech, v nichž vystupoval jako zmocněnec K. S. a jako zástupce žalobců vždy Mgr. Topol. Je tak zcela nepochybné, že tato skutečnost je mu dlouhodobě známa.

Pokud se žalobce dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-39, a uvádí, že měl být o postupu správního orgánu I. stupně ohledně ignorování doručování na e-mailovou adresu vyrozuměn, což se nestalo, krajský soud s takovým názorem nesouhlasí. Předmětné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týká situace, kdy správní orgán dojde z nějakého důvodu k závěru, že vyhovět požadavku účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu *by nemohlo přispět k urychlení řízení*. V nyní posuzovaném případě však správní orgán nedoručoval na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce z důvodu, že by dospěl k závěru, že by takové doručování nemohlo přispět k urychlení řízení, ale z objektivních důvodů, neboť zmocněnec žádal o doručování způsobem, který nebyl pro správní orgán technicky proveditelný a o tom, jak uvedeno výše, zmocněnec žalobce věděl. Správní orgán tak nebyl povinen jej o tomto svém postupu výslovně informovat.

Správní orgán I. stupně se navíc, s ohledem na nemožnost odeslat korespondenci zmocněnci žalobce na e-mailovou adresu s diakritikou, pokusil korespondenci doručit na druhou e-mailovou adresu, která byla uvedena v plné moci žalobce, a to ... Na tuto adresu mu správní orgán I. stupně zaslal rozhodnutí ze dne 2. 10. 2014 a následně usnesení ze dne 29. 10. 2014, kterým jej vyzýval k doplnění bankovního odvolání. Ani v jednom z těchto případů nedošlo k potvrzení doručení ve smyslu ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu, které stanoví, že písemnosti uvedené v odstavci 4 (*mj. rozhodnutí*) se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu

nepožádal. K takovému postupu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 3. 2016 č. j. 10 As 5/2016 – 36 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž uvedl, že „*správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn další písemnosti rovnou zasílat tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu vůbec nepožádal.*“

Správní orgán I. stupně tak zcela správně a v souladu se správním řádem a judikaturou Nejvyššího správního soudu následné písemnosti (předvolání k ústnímu jednání na den 11. 2. 2015 i rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015) zasílal na adresu pobytu zmocněnce. Zásilka obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 2. 2015, č. j. SMOL/032667/2015/OARMV/DPD/Reg, byla vypravena dne 12. 2. 2015, připravena k vyzvednutí od 13. 2. 2015 a doručena fikcí dne 23. 2. 2015. Lhůta k podání odvolání je 15 dnů od jeho oznámení (ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu), tato tak uplynula dne 10. 3. 2015. Jelikož žalobce podal odvolání až dne 29. 1. 2016, bylo takové odvolání žalovaným správně posouzeno jako opožděné.

Pro úplnost krajský soud k námitce žalobce, že je zřejmé, že žalovaný pouze opominul požadavek žalobce o doručování písemností na e-mail, což dovozuje z absence odůvodnění postupu doručování v rozhodnutí, a spatřuje v tom nepřezkoumatelnost rozhodnutí, uvádí, že toto žalobcovo přesvědčení neodpovídá skutečnosti. Jak vyplývá ze spisu, žalovaný se k doručování na e-mailovou adresu ... vyjádřil v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014, č. j. KUOK 112393/2014, v němž výslovně uvedl, že správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému spisová služba neumožňuje zasílat písemnosti na e-mailovou adresu s diakritickými znaménky, a zároveň uvedl, že je tato skutečnost zmocněnci známa z předchozích řízení, což si žalovaný ověřil telefonicky. Dále uvedl, že vzhledem k této skutečnosti bude rozhodnutí doručovat jen do místa trvalého bydliště zmocněnce. Žalovaný se taktéž vyjádřil k doručování na e-mailovou adresu ..., a sice že zmocněnec toto doručení ve smyslu ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil a správní orgán I. stupně následně rozhodnutí doručil zmocněnci do trvalého bydliště poštou Šternberk. Obdobnou argumentaci výslovně uvedl ve svém rozhodnutí ze dne 12. 2. 2015, č. j. SMOL/032667/2015/OARMV/DPD/Reg i správní orgán I. stupně. Pokud úvaha ohledně doručování absentuje v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. KUOK 32808/2016, je tomu tak nepochybně proto, že žalovaný považoval otázku doručování již za vyřízenou, neboť se k ní vyjádřil a svůj postup odůvodnil v předchozím svém rozhodnutí ze dne 18. 12. 2014. Soud považuje takové odůvodnění s ohledem na jednotnost správního řízení za dostatečné, neboť oba správní orgány se ke svému postupu doručování ve svých rozhodnutích srozumitelně vyjádřily. Krajský soud opakuje, že je toho názoru, že postup zmocněnce K. S. ve správním řízení byl účelový a obstrukční a jako takový nepožívá soudní ochrany.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 16. října 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.